

Vukovar u srcu

Jeste li ikad imali onaj osjećaj kad bi htjeli vratiti vrijeme, otići u prošlost i promijeniti neke odluke koje ste donijeli, ali ne samo svoje, već i tuđe, iako se to dogodilo puno prije vašeg dolaska na svijet i znate da je to nemoguće? Ja taj osjećaj uvijek nosim negdje duboko u sebi poput nekog vulkana koji je prije pet dana eruptirao. Naime ja i moj razred smo 2. i 3. studenog posjetili hrvatski grad heroj – Vukovar.

Prošlo je mnogo vremena otkako moje oči nije hipnotizirala beskonačna zelena ravnica, žuto polje i zlačano sunce. Oko devet ujutro napokon smo stigli u Vukovar. U tom trenutku me obuzela i sreća, a i tuga. Sve te obnovljene zgrade u mojim očima još uvijek izgledaju kao ruševine, iskreno ni ne znam zašto. Možda...nikad nisam prešla preko toga što se dogodilo, možda sam jednostavno zaostala u prošlosti. Svaki moj korak pratio je zvuk granate, pod nogama sam osjećala istrošene metke, a oko mene samo magla i prašina. Kad sam ušla u bolnicu zagrlio me je strah, lutke su mi postale pravi ljudi, a rupe na zidovima su postajale sve veće i veće.

Zastrašujuće sobe pune ljudi kojima je potrebna pomoć odvele su me natrag u ratne godine. U doba poginulih, mučenih i zarobljenih ljudi, u doba ruševina, u doba razaranja ne samo kuća i zgrada već i obitelji. Na stotine bijelih križeva na groblju u meni su budili kišu koja je u obliku kristalnih kapljica slijevala se niz moje lice. Ti ljudi nikad više nisu vidjeli svoj obnovljeni grad. Zadnje što su ugledali bila je uperena puška, zadnje što su čuli bio je ispaljeni metak, zadnje što su opipali bila je izmučena zemlja, zadnje što su udahnuli bila je prašina, a zadnje što su osjetili bila je bol. Otišli su s ovog svijeta zabrinutog i plačnog lica ne znajući za pobjedu svoje zemlje. Njihovim obiteljima njihov gubitak ništa ne može zamijeniti.

Na srcu im je ostala velika rupa, ali će s ovog svijeta otići sretni znajući da će ponovo gledati svoje izgubljene. Posljednje odredište je bila Ovčara. To mjesto je bilo najbolniji gledati. Ugledavši je prikazala mi se slika mučeništava, iz zemlje kao da sam čula plač i cvilež nevinih ljudi. Svijeću koju smo zapalili označavala je njihov žar i njihovu žrtvu za ovu domovinu. Malo je onih koji su preživjeli strahote iz Ovčare, ali oni koji nisu ne trebaju se osjećati maje vrijednim. Upravo suprotno dali su svoj život za slobodnu Hrvatsku iako je nikad nisu doživjeli oni su dio nje i uvijek će biti. Sjedeći pokraj prozora autobusa i razmišljajući o ratu, ugledala sam trobojnicu kako na ponosnom vodotornju vijori.

Tada je potekla suza, ali suza radosnica jer znajući da živim u Hrvatskoj, u zemlji koja je nekoć imala svoj san, koji su ostvarili branitelji je neopisivo ponosan osjećaj. Sva njihova patnja i bol, i krv koja se prolila nije bila uzalud jer ja danas mogu slobodno i bez straha šetati ulicama Hrvatske i ponosno govoriti: „Ja sam Hrvatica i ovo je moja zemlja Hrvatska“.

Jelena Vidović, 8.a

OŠ Rapska

8. studenog 2017.